

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.

TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 96" - K
FÉLÉVRE 48" - K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA.

Vegyetek Szentlelket!

Ján. 20: 22.

Az Úr Jézus, feltámadása után szólt így tanítványaihoz: „Vegyetek Szentlelket!” S ezzel az Ő Szellemével felruházva küldte ki e világ munkamezejére őket, mint a hogy annak előtte az Atya küldte magát Jézust. Most a Szentlélek erejével folytathatták a tanítványok az Úr Jézus által megkezdett munkát. Úgy történt, a hogy az Úr megmondta előre: Vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és léstek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdea-ban és Samáriában és a földnek mind végső határáig.“ Tanúi, hangosan szóló bizonyosátevői voltak az evangélium üzenetével, a világban széjjeljáró tanítványok mindannak, a mit láttak és megtapasztaltak És nem félték már attól, hogy Arról való tanúskodásuk, Kit a zsidók megfeszítettek, őket magukat is hasonló sorsa jutathatná. Hanem bátran hirdették a Jézus ellenségeinek is, hogy akit ők megvetettek, az Király és Úr, kinek ereje és Szelleme által végeznek csodadolgokat.

De az az ígérlet: „Vesztek erőt“ — nemcsak a tanítványoknak szól vagyis a tizenkettőnek, vagy pláne tizenegynék (mert hisz akkor már és még csak tizenegyen voltak az apostolok, mikor Jézus e szavakat intézte hozzájuk). Hiszen ők még nem vitték el „a földnek végső határáig az evangéliumot. Pedig az Úr Jézus az Ő erejét erre a célra ígéri. Pál apostol ugyan az akkor ismert világnak nagyon sok határáig elvitte az evangéliumot, annak a megígért isteni erőnek, a Krisztus Szellemének birtokában. Elvitte egészen Illiriáig, Dalmáciáig és Hispaniáig, Spanyolországig. De azért a földnek mind végső határáig jóformán még csak napjainkban kezdték kihordani az evangélium örömeit. Mert ebben a mai missziói korszakban támasztott Isten Pál apostolhoz hasonló egyéneket, kiket a Krisztus szeretete szorongatott és ösztönzött arra, hogy életüket az Úr ügyének szentelve, a legnagyobb akadályok leggyőzésére készen, vigyék el az evangélium vi-

lágosságát, elhagyatott, sötét, pogány országokba. Ők is Istentől vett krisztusi Szellem erejében tudtak Jézus tanúi lenni.

Te tanúja vagy-e a Jézusnak; veitél-e már Szentlelket? Ne mond, hogy neked erre nincs szükséged. Igaz ugyan, hogy minden keresztyén nem mehet el a pogányok közé evangéliumot hirdetni. De minden keresztyénnek a maga helyén világítani kell és ékeskedni isteni erőben. Nézd, mennyi a pogány sötétség, a hitetlenség, tévhit, közöny, istentelenség, a bűn okozta romlás és nyomor körülötted! Neked is Jézus tanújának kell lenned. Tanúskodnod kell Jézusról, hirdetned kell Őt, a világ Világosságát nemcsak ajkaiddal, hanem kezeiddel, cselekedeteiddel, életteddel. Hadd lássák az emberek, kik környezettedben vannak, hogy Jézus sugárzik ki egész lényedből! Akkor majd oszlik a homály, távozik a bűnnek, bajnak sötétsége körülötted!

De tanú valaki csak akkor lehet, ha átélt valamit abban a dologban, melyben tanúskodnia kell. A bíróságnál például nem szerepelhet tanúként az, kinek a tárgyalandó ügyben nincs tapasztalata, élménye. Így nem lehet Jézus tanúja sem senki más, csak kinek van Jézusról tapasztalata. S ilyen tapasztalatokra a Szentlélek segít el bennünket. Ezért kínálja fel az Úr az Ő Szentlelket mindnyájunknak.

„Vegyetek Szentlelket!“ Hozzad is szól ez az ige. Óh, hányszor felkínálta már neked is az Úr az Ő Szentlelket! Elfelejtetted már? Örömben, bánatban egyaránt szólt már többszörönként hozzád? „Gyermekem, a te szívedet igazán boldoggá csak én tehetem!“ Neki adtad szívedet? Figyeltél az Ő felkínálására? Ha nem; figyelj most reá! „Vegyetek Szentlelket!“ Fogadd el Te is! Akkor lesz igazi pünkösztöd!

«A Szentlelket ne üzzed el Jézushoz hív, tudod te rég, Rossz e világ, választnod kell.

Mikor teszed? Mért nem ma még?»

Vegyetek Szentlelket!

R.

„Meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét!”

Hogyan szomorítjuk meg? Többféleképpen. Itt most ennek a megszorításnak csak egy módjáról szólunk. Arról, mely az által történik, ha a Szentlelkét nem fogadjuk be. Az e miatt terhelő felelősségünk nagyságát néhány számadattal óhajjuk mindenkinek lelkiismeretébe vésni.

Az ember átlagos élettartama 33 évre terjed. A megszületett egyéneknek egynegyed része még a 7. életév előtt hal el. Száz ember közül csak hatan érik el a 60. életkor határát és 500 közül csak egyetlen egy lesz 80 esztendő. 60 ember hal meg átlag minden percben, egy ember minden másodpercben, vagy pillanatban. Gondold meg tehát: minden pillanatban egy lélek költözik át ebből a világból az örökkévalóságba és egyszer eljön a pillanat, amelyben sorra kerülsz te!

Gondold meg továbbá, ha elérted a 17. életévedet, akkor oly kegyelemben részesültél, mely a veled egy évben született összes egyének felének nem jutott osztályrészül és pláne, ha Isten megengedte érned a 60. életkort, úgy másokkal szemben különös kegyelemben részesített. Figyelembe vetted-e ezt már valaha?

De gondold meg végül azt is, hogy nagyon bizonytalan dolog megtérésünket kitolni öreg napjainkra. Mert, miként a fentebbi számok bizonyítják, a legkevesebb ember éri el az öregkort; a legtöbb már fiatalon hal meg.

Azért: «Meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét» az által, hogy — hacsak egy időre is — elzárjátok szíveteket Előle! Hanem tüstént fogadjátok Őt be, mihelyst érzitek fuvalltát lelkeiteken. *Ma*, ha az Ő szavát hallandjátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket! r.

A methodisták.

(Folytatás)

5. Miért alkotnak azonban a methodisták az államegyházaktól független egyházat?

Wesley János, a methodizmus alapítója az angol államegyházért buzgólkodó lelkész volt, de az az ellenségeskedés, mellyel kollegái és az egyházi hatóságok munkája iránt viseltettek arfá beírta őt, hogy önállóan szervezze meg a fiatal közösségeket. Ily módon alakult Angliában a wesleyánus methodista egyház, melyet már rég elismertek az angol egyházi élet számottevő tényezőjének. Észak-Amerikában sohasem volt u. n. államegyház, amiért is ott kezdettől fogva szabadon és önállóan szervezkedett a methodizmus. Németországban és Svájcban szintén az újonnan megtért lelkek gondozása tette szükségessé az államegyházaktól független gyülekezetek szervezését. — Hazánkban pedig különösen az utóbbi időben több hívő lelkek kik éveken át türelmetlen bánásmód ellenére is kapcsolatot tartottak fenn államsegélyes egyházakkal, azért csatlakoztak a methodista misszióhoz, mert régi kapcsolata-

KÜLÖNFÉLÉK.

Hadüzenet. Nem kell megijedni, nem üzenünk hadat valamely szomszéd országnak, sem a mi országunknak nem üzent hadat valami ellenség. De mégis formális hadüzenetet küldtek a nyiregyháza testvérek az *alkoholnak*. Május 11-én Funk Márton szuperintendens és Hohenthal Emil, az amerikai alkohol elleni szövetségnek főtitkára, délután 3-4 óra között 100-120 gyermekből álló kis seregnek tartott tartalmas, szép előadást este 8-9-ig pedig a felnőttek részére volt összejövetel. Gyülekezeti termünk, mely szebbnél szebb májusi virággal feldiszitve épen Strömberg vasárnapi iskolai titkárt várta Svédországból, vagy 200 hallgatóval zsúfolásig telt meg. Nemcsak az alkohol pusztításáról, hanem különösen arról a szép eredményről hallottunk sokat, melyet az alkoholtilalom kimondása óta az Egyesült Államok 48 államában értek el gazdasági, népjóléti s egészségügyi téren. Mivel Amerika látja az alkoholtilalom óriási előnyeit s érzi annak sok jó oldalát, ott egy szövetséget alakítottak azzal a céllal, hogy ez a szövetség küldje ki embereit Európába kik világosítsák fel a különféle országokat az alkoholtilalom áldásos voltáról. Mint ilyen felvilágosító apostol jött a budapesti előadás után Hohenthal főtitkár úr Nyiregyházára, (ahonnan már az esti vonattal megint Bécsbe sietett) s felhívta a megjelentek figyelmét sok olyan dologra, amiről eddig Európában nem tudtunk. Hogy pl. az alkoholtilalom nagyobb keresetnek juttatja a szőlőművelést és a szőlősgazdákat, a főkét nagyobb kamathoz és a munkásokat több munkaalponhoz, ezt idevágó statisztikai adatokkal bizonyította. Ajánlotta a jelenlevőknek, különösen a

tukban gondozatlan, megvetette és valójában kiközösítve, vagy munkálkodásukban akadályoztatva: elveszítették lábuk alól a talajt és szemük elől a kilátást olyan egyénekkel való külső együttmaradás és tőlük való függésben történő munkálkodás által biztosított szebb jövőre, kik belső meggyőződésük szerint úgyszem álltak együgyűen.

6. Miért jöttek a methodisták Németországba, Svájcba, Magyarországra és más európai államokba?

Európából Amerikába vándorolt egyének, az újonnan methodista prédikátorok munkálkodás következtében Isten lelkéből újjászülettek s óvtilágban maradt hozzátartozóikat is szeretett volna hasonló áldásban részesíteni. Sürgős kérésekre, melyek az Oceán innenső és túlsó oldaláról mind sürűbben hangzottak fel, az amerikai egyházi vezetőség elhatározta, hogy prédikátorokat küld át Európába. Így kezdődött meg a munka Németországban: Brémában 1849-ben Dr. Jakoby prédikátor, Schweizban: Lausannban, 1856-ban Mann Ernő —, Ausztriában 1871-ben az angol wesleyánusok és Bécsben 1895-ben

ifjuságnak, hogy ne csak az abstinenciáért, de egy alkoholmentes nemzetért lelkesedjenek. Funk és Hohenthal után a gyülekezet prédikátora rámutatott arra, hogy nem elégséges csak hallani szép eszméket s lelkesedni szép tervekért, hanem tettekkel kell az eszme szolgálatába állani. Kérdésére, kik szeretnék a maguk absztinens életét beállani azok közé, akik mint végcélt nemcsak az absztinens életet, hanem az *alkoholtilalom törvénybe iktatását* tűzték ki maguk elé, 30-an jelentkeztek s ilymódon megalakult Nyíregyházán egy körülbelül 100 főből álló *Reményszövetség* s egy 30 tagból álló *Kék-kereszt alkoholelles-egyesület* a methodista gyülekezetben. A gyermekek délután *45 koronát*, a felnőttek este *500 koronát* adtak önként alkoholelles röpiratok kiadására s terjesztésére.

Mi szent hittel várjuk, hogy ez a kicsiny kezdet lesz az első kis hullámgyűrű, mely majd mind nagyobb és nagyobb körben fogja mozgásba hozni a csendes vizeket. Hisszük, hogy Isten ez úton is fel akarja használni gyermekeinek munkáját arra, hogy eljőjön országa mi közénk s így földi hazánk s embertársaink javát is munkáljuk. Ha Csonkamagyarország nem ország s csak egész Magyarország mennyország, akkor mi meg azt mondjuk: Alkoholos Magyarország nem ország, de alkoholmentes Magyarország erős, nagy, hatalmas ország. W. I.

Gyermeknyaralattási akciónk. A mai drága világban a szegénysorsu szülők gyermekei vannak a legnagyobb nélkülözéseknek kitéve. Fejlődésben levő testüknek jó táplálékra és egészséges levegőre való tartózkodásra lenne szükségük. Ahelyett pedig azt látjuk, hogy fenn és lenn, uri és nem uri családok szegény gyermekei már zsenge korokban kénytelenek valami munka után látni, hogy szüleiknek segítségére legyenek a

Möller Róbert prédikátor, Magyarországon, a bácskai Ujverbáson 1900-ban Dr. Melle Ottó prédikátor munkálkodása által. Azóta mindenfelé megerősödött a munka az említett országokban, úgy, hogy már most majdnem minden európai országban nem idegen állampolgárok, vagy nem kizárólag azok, hanem bennszülött, honos munkások dolgoznak a különféle munkamezőkön. Az a tény, hogy a methodisták mindenütt, hazánkban is sok lelket vezettek el üdvösségre és becsületes életre, hogy különösen az utóbbi időben a szociális jótékonyosság terén nemcsak egész közép-Európában, hanem hazánkban is óriási mértékben segítették és még egyre segítik a kormányok a háború okozta nyomor enyhítésére irányuló kötelességét teljesíteni és az ebbeli terhét enyhíteni, végül, hogy kiterjedt és agresszív evangelizáló munkájuk más egyházakat is hasonló tevékenységre buzdít vagy legalább is felráz egyes tétlen gyülekezeteket a tespedésükből, megadja neki a létjogosultságot.

7. De nem vált a methodismus szektává azáltal, hogy különvált az államegyháztól?

Épenséggel nem. A methodista gyülekezetek szabad egyházat alkotnak, de nem mondhatók

mindennapi betevő falat megszerzésében. Hány nélkülözö árva és félárva gyermek van, kinek a könny és bánaton, szomorú sorson kívül alig jut más osztályrészl. Mi, felnőttek, még csak megbirkózunk a mának nehéz gondoljaival és elbirjuk az élet hideg, rideg mivoltát, de fájlaljuk, ha a zsenge gyermeket nem játszi napsugár melegíti, hanem fagyos szél csapkodja.

A püspöki methodista egyház, mely a szóbeli kereszténység helyett a gyakorlati, charitatív munkát, a szeretetet nem szavakkal, hanem tettekkel akarja megvalósítani, tavaly több száz szegény gyermeket vitt ki Budakeszire, saját nyaralótelepére, hogy ott a kiadós ételt és napsugarat nélkülözött szegény gyermekek pár hónap után élvezzék a jó ételt, jó levegőt s játszi gyermekéletet.

Így akarja egyházunk sok szegény gyermek sivar életét a szeretet melegével beanyozni s nekik — tíz gondterhes, fényt, meleget nélkülözö nehéz hónap után — legalább egy-két szép hónapot szerezni, melyet egész életükön át kedves, édes emlékként őrizhetnek majd.

Az idén is több gyermeket viszünk budakeszi nyaralótelepünkre, hogy ott napsugaras melegben, játszi örömben és boldogságban legyen részük. W. I.

Német egyetemi tanárok a methodista tanfolyamon. Klosterlausnitz németországi nagy üdülőtelepünkön március 6—11. Dr. Deissmann titkos-tanácsos, Dr. Mahling és Dr. Richter Gyula, egyetemi tanárok, methodista prédikátorok továbbképzö tanfolyamán, a következő tárgyakról tartottak előadást: Pál apostol. A néplélek szellemi gondozása. Theosophia. Pál levele Philemonhoz. A szocializmus és a kommunizmus. — Mikor leszünk Magyarországon ennyire?! Gondolkozzanak felette az említett theológiai tanárok magyar

szeptának. Ha amiatt volnának szektának minősíthetők, mert nem állanak az államsegélyes egyházak talaján, akkor a reformáció egyházai is szekták volnának, mert nem maradtak a római egyház alapján. A Rómától való elválás belső, szükségképeni okokból származott. Épen így a methodismusnak különszervezkedése is. Isten ígéje szerint csak olyan vallásos irányzat szekta, mely vagy a Szentírás világos tanításait ferdíti el, tagadja, vagy pedig tévtanokat honosít meg (II. Péter 2:1) s másokat kárhoztat. Ezt a methodista egyház soha és sehol sem tette. Egyáltalán nem viseli a szekta bélyegét magán. Azért tiltakozik e név ellen és Pál apostollal vallja: »Erről pedig vallást teszek néked, hogy én asszerint az út szerint, melyet szektának mondanak, úgy szolgálók az én atyáim Istenének, mint aki hiszek mindazokban, amik a törvényben és a prófétákban megvannak írva.« Csel. 24:14. (Aki többet akar tudni e tárgyról, az hozassa meg kiadóhivatalunk címén a: »Mi a szekta?« című 8 oldalas füzetet.)

(Folyt köv.)

kollegái! Vajjon kik szégyelhetik jobban magukat? Ezek a német professzorok-e azok miatt a magyar kollegák miatt, kik — úgy látszik — a methodizmus ellen való polemiában gyakorolják tollukat, vagy ezek azok előtt, a methodistákkal barátkozó németországi kollegáik előtt?

A Biblia.

A mai ember igen szeret olvasni s különösen az ifjúság. Olvassunk mindent válogatás nélkül? Semmiesetre sem! Mi azt tanácsoljuk, hogy csak jó könyveket olvassanak. De melyik a jó könyv? kérdezik sokan. A mi nézetünk szerint jó könyv csak az lehet, amelynek tartalma a Biblia szellemével megegyezik.

A fentiekből kiviláglik, hogyha a jó és rossz könyvek között levő különbséget tudni akarjuk, mindenekelőtt a Bibliát kell alaposan ismernünk, amely zsinórmértékül szolgál nekünk a könyvek bírálatánál.

A Bibliát nem úgy kell olvasnunk mint más egyéb könyvet. Nem elég egyszer átolvasni, hanem komolyan és behatóan kell tanulmányozni életünk minden idején. Boldog lesz az ifjú barátom, ha már korán megismered a Bibliát, amely az élet minden viszonyaira nézve bölcs útmutatásul szolgál neked.

Ne hidd, hogy a Biblia olyan száraz, unalmas könyv, mint azt a felületesen gondolkozó emberek állítják. A Bibliában mindent megtalálsz, ami a földi életet széppé és értékesé teszi.

Nézd csak a teremtés munkáját Mózes első könyvében, micsoda hatalma és bölcsesége nyilvánul ott meg a mi Istenünknek! Hajlamos van a bölcselkedésre? Olvasd Salamon király példabeszédeit és gyönyörűséggel telik meg a lelked. Fejlett érzéked van a szép iránt? A Szentírás tele van szebbnél-szebb képekkel, leírásokkal. Meg akarod magadat ismerni, úgy amint vagy? A Biblia a legtisztább tükör, amely megmutatja igazi énedet.

Az önismeret rendkívül fontos, mely nélkül igazi hitélet el sem képzelhető. Ha pedig önmagunkat megismertük, akkor látjuk bűneinket, hibáinkat igazi nagyságukban. A Biblia világításában leplezetlenül állunk, mert vajjon mi rejthető el a mi mindentudó Istenünk elől? Ő előtte nyilván vagyunk, Ő jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat.

Olvasd a Bibliát és megérted, hogy az Istennek beszéde élő és ható, élesebb a kétélű kardnál a bűnnel szemben, de kegyelmes és irgalmas mérhetetlenül. ha valaki igaz bűnbánatot tart. Jézus, az Isten Fia lép elénk egyszerű fenégségében és kinyújtja kezét a tévelygő bűnös megmentésére.

Enokhról olvassuk, hogy Istennel járt és nem találták sehol, mert az Isten magához vette őt. Kedves ifjú barátom, járj a te Isteneddel, hogy egykor magához vegyen az örökkévaló hajlékokba.

R—y. M—a.

Taníts megváltó Istenem.

Taníts megváltó Istenem
Hozzád emelni a szemem,
Ki értem adtad életet;
Tanítsál megbecsülni mind:
Fájdalmidat, a tenger kint,
Mely általjárta testedet.

Taníts eszembe vézni jól,
Hogy emlékezzem mindenhol:
Éretem történt ez csupán!
Te nem magadért szenvedtél, —
Az én bűnömért bűnhődöttél
Oh Megváltóm a Golgotán!

Tanítsál, hogy emlékezzem:
Halálodban van életem,
Hogy elfolyt véred az erőm,
Mely eltörölte bűnömöt,
Sugártisztává, szentté tett
Előtted én Üdvözítőm.

S mindezt miért? Tán érdemem
Vitt téged erre Istenem? —
Oh nem! — A szeretet csupán
Volt az mi arra készítetett,
Hogy felvegyed a keresztet,
Hogy meghalj ott a Golgotán.

Oh taníts engem szüntelen
Gondolni erre Istenem,
Tanítsál sirni engemet!
A mély bánat, siró fohász,
A könnyfakasztó lelki gyász
Lehet csak méltó köszönet.

Oh taníts engem szüntelen
Gondolni erre Istenem,
Taníts örülni igazán,
Hogy váltásom találtattól
A kereszten Te általad
Üdvözítőm a Golgotán!

LÖBEL JÁNOS.

Mi a szekta?

Az egész falú ismeri a részeges, istenkáromló Jóskát. Ruhája rongyos, kis házikója düledező. Felesége s gyermekei több verést kapnak, mint kenyeret. Az iszákos is, meg családja is szánalomra méltó. Részegeskedés, koplálás, verés, civakodás, káromkodás, micsoda szomorú élet! De ez már nem is élet. Vajjon így megy ez mindig s vajjon meddig?

Egy napon a falú hívő közössége istentiszteletet tartott a szabadban. Ennek a részeges Jóska is szem és fültanúja volt, még pedig anélkül, hogy akarta volna. Amit látott és hallott, az tetszett neki. Vonalmat érzett a „hivők” s „újhittek” iránt. Eljárogatott a „gyülekezetbe” hol a „hivők” összejöttek Isten igéjét olvasni, imádkozni s zsoltárokat énekelni. A „hivők” mind józan, csendes, türelmes, dolgozó emberek voltak s Jóska is igyekezett józan lenni s szorgalmasan dolgozni. Milyen más lett az élete. Felesége s gyermekeik most már nem félelemmel, hanem örömmel várták a munkából hazatérő apát. Nem hallatszott már káromkodás, asszony és gyermek sírás. Jóska a kocsma helyett a „gyülekezetbe” a „hivőkhöz” járt. Maga is örült a változásnak s boldog volt, hogy részeges rossz társaság helyett, most Isten gyermekeinek közösségében élhet, kik vele együtt örvendeznek a felett, hogy a széles útról letért a keskeny útra; kik vele együtt ké-

rik a Jézust, hogy szabadítsa ki teljesen az iszákosságra rabságából, mert csak az szabad igazán, akit az Úr szabadít meg.

Jóskának és családjának, valamint a hívő keresztyéneknek öröme nem tartott sokáig. Jött valaki, aki azt mondta Jóskának, hogy ne járjon a „hívők”-höz mert azok „szektáskodók” „hitehagyók” s az ő gyülekezetük „szekta”. Nosza, Jóskának sem kellett egyéb ő nem akar „hitehagyó” „szektáskodó” lenni, ő hű marad az ősök vallásához; többé nem megy az „újhitűek”-höz, a „szektáskodó” atyafiakhoz tudni sem akar róluk. Ment megint — bűt és szektát felejtani — a kocsmába, oda hova azelőtt is oly sűrűn látogatott el. Ivott berugott, veszekedett, káromkodott, asszonyt s gyermekeket kintott újra! Oh de szomorú fordulat! Egy bűnös lélek szeretett volna megszabadulni a bűntől, már jó úton volt a cél felé, akkor egy helytelenül alkalmazott szó: „szekta” visszarántotta abba a mocsárba, melyből már-már künn volt. De jaj annak, aki a megtérni akarót megtevesztette, felelni fog az Úr előtt!

Mi a szekta?

A szekta szó, ebből a latin szóból ered: secare— levágni, elvágni, elmetszeni, elválasztani; secta— ami, vagy aki el van vágva, elválasztva. Krisztus és a benne hívők, vele egy testet alkotnak. Ennek a testnek Krisztus a feje, a Krisztusban hívők, ennek a testnek a tagjai. A feltámadott Krisztusban való hit, összeköti e hívő lelkeket a Krisztussal, vagyis egyesíti a test tagjait, annak fejével. Aki tehát nem hisz a Krisztusban, mint Megváltóban, aki tagadja Krisztus istenségét, feltámadását, mennybemenetelét, vagy azt csak elméletből, nem szíve szerint vallja, az elvágja, elválasztja magát a Krisztus testétől, vagyis »secta« egy »levágott testrész« a Krisztus testéről.

Lehet-e ezek után azokat az embereket, a kik a legaljasabb bűnökben éltek, az Isten mind a 10 parancsolatját áthágták, de bűntudatra ébredve, multjukat őszintén megbánták s új életet kezdtek, melyet Krisztus tanítása szerint rendeztek be, — azokat, kik Krisztus nyomdokaiba lépni, hozzá hasonlók, vele teljesen eggyékké, testének igazi tagjává igyekeznek lenni, kiknek semmi saját akarata nincsen többé, hanem kik mindent úgy tesznek, a hogyan a fej: Jézus mondja, — lehet-e ezeket az embereket »szektáskodók«-nak nevezni? Ugyebár nem! Hiszen megtérésük s hitük által épen egyesültek a Krisztussal, mivel megtérésük előtt semmiféle viszonyban vagy összeköttetésben sem voltak.

A »szekta« szót, vagyis »elvágvá« a Krisztustól, nem lehet a Krisztusban hívőkre alkalmazni, ez egészen másokra vonatkozik. Kikre? Vonatkozik mindazokra, akik tagadják, hogy Krisztus valóságos Isten, egy az Atyával, hogy feltámadott a halálból s hogy övéivel van a világ végéig s el fog jönni itélni eleveneket és holtakat. Azok, akik a »hívők«-nek, »újhitűek«-nek, »methodisták«-nak csúfoltak gyülekezetébe járnak, azok mind hisznek a feltámadott Krisztusban s igyekeznek, amennyire tőlük telik, a Krisz-

tus nevének dicsőséget szerezni s keresztyén életet élni. De olyanokat, akik Krisztustól elszakadtak, csak névszerint keresztyének, olyanokat millió számra találunk, sajnos, az úgynevezett keresztyén egyházakban is. Így áll elő aztán az a helyzet, hogy nem egy maroknyi kis hívő csoport képez »szektát«, hanem a Krisztustól elvált, több milliós névleges keresztyén tömeg. A »szektáskodó« atyafiakat nem ott kell keresni, ahol az eltévelyedettek s elveszettek Krisztus evangéliumával, a keskeny útra hívják s bibliikus hitre nevelik, hanem ott, ahol szószéken s szószék alatt a bibliát mesekönyvnek, a hitet babonának, a feltámadást tetszhalálnak, a Krisztus követőket rajongó bolondoknak, a Sátánt kitalált mesebeli szörnynek, a túlvilágot nem létezőnek, a holtakból való feltámadást ostobaságnak, az ő és új-testamentumot, nem isteni kijelentésnek, hanem sok hibával s ellentmondással, emberek által összeállított, vénasszonyok kezébe való könyvnek mondják. Igen, azok képezik a »szektát«, mert Krisztus festéről hitetlenségük folytán leváltak.

Mi fájdalommal látjuk, hogy a névleges keresztyének száma, az Antikrisztus táborra napról-napra nő. Sőtét hatalmas a templomok küszöbéig hatoltak, sőt már beljebb is mentek s minden felforgatással fenyegetnek, ami isteni, ami krisztusi. Látván a gonosznak ezt az óriási térhódítását nem volna szabad egyes felekezeteknek önmagukat az egyedül üdvözítő egyháznak minősíteniök s ezzel a névleges keresztyénséget az élő keresztyénség fölé helyezniök; nem volna szabad az igazi, komolyan hívők közösségére, a megtért s újonnan született Krisztuskövetők taborára azt mondani, hogy »szekta«. Sokkal jobban meg kellene gondolniok az egyes felekezetek papjainak s theológiai tanárainak, mit jelent ez a szó »szekta« s kit illet. Ha alaposabban vennék szemügyre e szó jelentőségét, akkor valószínűleg rájőnnének arra, hogy az állam által segélyezett és kitartott több milliós keresztyén egyházakban sokan sorozhatók a »szekta«, vagyis a »Krisztustól elváltak« rovatába. Ha pedig erre rájőnnék, akkor örülniök kell, hogy vannak ma már Magyarországon is olyan »hívő közösségek«, amelyek céljukul tűzték ki, a bűnökben görnyedező, Krisztustól elvált, az Ő csodahatalmáról mit sem tudó hitetlen tömegeket a Krisztushoz vezetni, őket megtéríteni s igazán »hívökké«, a Krisztus testének tagjaivá tenni. Mi jól tudjuk, hogy a Krisztus nevéért üldözöttest és gúnyt kell elszenvednünk, ezt nem is bánjuk; de fájjaljuk, ha a történelmi egyházak hivatalos és nem hivatalos tényezői, a bűntudatra ébredt bűnösöket akkor, mikor meg akarnak térni, elijesztetik a »hívők közösségétől« azzal a szóval, hogy »szekta«. Mi szeretettel kérjük a »szekta« szóval könnyelműen dobálózókat, hogy gondolják meg, mily nagy felelősséget vesznek magukra akkor, mikor a felébredt, nyugtalan lelkiismeretet, mely bűnbocsánat s kegyelem után vágyódik, megakadályozzák a megtérésben s újjászületésben. A Biblia szerint nagy leszen a jutalma annak, aki egy bűnös lelket megtérít, de ugyancsak nagy lesz a büntetése is azoknak, akik a megtérni szándé-

kozókat bibliaellenes fogalmakkal gátolják és ijesztgetik.

Ezek, de mások kedvéért is hadd említsem meg a protestáns egyház két jeles fiának, két teológiai tanárnak következő szavait: dr. Wurstler, a tübingeni egyetem tanára az evangéliomi szabad egyházakról tartott előadásában azt mondotta: »Uraim, a methodisták nem mondhatók »szektá«-nak, hagyjunk fel végre ezzel az előítélettel. A szekta főismertető jelét náluk hiába keressük. Ők sohasem állították, hogy a szentek gyülekezetét képezik, melybe csak azok léphetnek be, akik megtértek; továbbá nem vetik el a gyermekkeresztiséget; nincs valami különleges tanuk, ők épen úgy, mint mi is, Luther vallásállanak. Uraim, a methodismus nem akarja a tant reformálni, hanem az életet!«

Dr. Harnack, berlini professzor pedig azt mondta: »A különféle vallási irányzatok között egy sem érdekel engem annyira, mint a methodismus; az üdv munkákban ez a leggazdagabb, az eredményekben pedig ez a legtermékenyebb mozgalmak a reformációnak. Hogy a methodismus oly nagyon terjed s oly sok követője akadt épen a mi táborunkban, az a mi saját hibánk. Ne legyünk gyerekesek Uraim, ha a methodismus munkája eredményes, akkor ne azt vádoljuk, hanem önmagunkat. A methodismus az, aminek mindnyájunknak lennünk kellene: evangelizáló kovász s egyházunknak nagy ébresztője, ezért köszönettel tartozunk. A methodismus fényes példája az agresszív, áldozatkész keresztényiségnek.«

Lám, a tudomány magaslatán álló, a való életet ismerő férfiak más véleményekkel vannak a methodismusról, mint a hazai egyházfelekezetek egyes vezetői. Eljön nálunk is az ideje annak, hogy megköszönjük még nekünk, hogy a »hitetlen« tömegeből való kiválásunk által felélesztettük álmából az államsegélyes egyházakat.

Pál apostol életéből tudjuk, hogy az ő idejében is szektáknak nevezték a krisztusban hívők közösségét, az ő összejöveteleiket pedig, hol zsoltárokat énekeltek, Isten ígését olvasták s az úrvacsorát vették fel »szektáskodás«-nak minősítették. Pál ezt nem bánta. Ő előkelőknek s szegényeknek, tudósoknak és tudatlanoknak, görögöknek és zsidóknak egyformán hirdette a feltámadott Krisztusról szóló evangéliomot; s a bűnben vergődő, bűnbocsánatot áhító lelkeket a golgothai kereszthez, a Megváltó Jézushoz hívta!

Kedves felebarátom, engedj meg néhány kérdést: Hiszel-e Istenben? Hiszel-e a feltámadott Krisztusban? Az örökéletben? Találtál-e Krisztusnál bűnbocsánatot? Követed-e Jézus nyomdokait? Tagja vagy-e a Krisztus testének? Nagyon kérlek fontold meg e kérdéseket s igyekezzel megfelelni reájuk. Ha nem tudnál egyedül tisztába jönni magaddal s nem tudnál hinni a Bibliában s nem tudnál a feltámadott Krisztussal közösségbe lépni, úgy látogass meg bennünket, kiktől a mai világ azt mondja, hogy »szekta« vagyunk; hallgasd meg énekeinket, imáinkat, igehirdetésünket, melynek segítségével téged is elvezetünk a Jézushoz. Jöjj hozzánk, ne tétovázz, ne várj, ne késlekedjél!

W. I.

VASÁRNAPI ISKOLA

A kapernaumi százados.

Máté 8, 5—13.

5. vers. Kapernaum ősrégi, szép és nevezetes város volt. Nem feküdt messze a Genezaret tavának keleti partjától, bár a nyugati parton terült el. Kapernaum fekvésénél, kereskedelménél és lélekszámánál fogva fontos hely volt, amiért is a rómaiak egy centurió, század katonát helyeztek el benne. Jézus különösen szerette Kapernaumot és a maga városának tekintette. (Máté 9, 1, 4, 13). Jézus gyakorta lakott benne. Kapernaum egyébként lakóhelye volt Péternek és más tanítványoknak is. Miután Jézus gyakorta megfordult itt, ennek a századosnak alkalma lehetett őt megismerni. Hallhatta őt beszélni és láthatta a csodáit.

6. A százados nem gőgös az alantasaival szemben, sőt szeretettel van eltelve irántuk. Velük érez. Sajnálja beteg szolgáját. Szívesen segítene rajta. Talán elviszi az orvosokhoz, csak hogy hiába. Ekkor hallja, hogy Jézus jön. Örül. Elmegy hozzá és szól: az én szolgám gutaütötten fekszik és szenved.

7. Ebben láthatjuk az Úr segítő készségét. A százados még nem is könyörgött neki, csak megemlítette, hogy szolgája beteg és az Úr Jézus azt mondja: Elmegyek és meggyógyítom őt. Jézus hajlandó ma is elmenni és meggyógyítani a lelki és testi betegeket.

8. vers. A százados hisz Jézus csodatevő erejében, amennyiben helyesen felismerte, hogy Jézus a távolba is tud hatni. Jézus nincs oly távol tőlünk, hogy nem tudna rajtunk segíteni.

9. vers. Saját hatalmából magyarázza, amint az alantasai engedelmeskednek az ő szavának, ha azt mondja: »Eredj«, mennek és a másoknak: »Jöszte« és eljő, úgy engedelmeskednek Jézus szavának a testi és lelki erők.

10. vers. Megható olvasni, hogyan örül Jézus a pogány százados hitének. Örvend rajta különösen azért, mert a zsidók részéről oly sok nyakasságot, kicsinyes szórszálhasogatást (Máté 23, 24) és hitetlenséget talált. Mennyivel más az a százados, mint Herodes király hivatalnokai (Ján. 4, 48). Az Úr ma is örül a hitnek. Tudunk-e hinni, mint a százados? Nem vagyunk-e hasonlatosak a zsidókhöz, akik hitetlenek voltak?

11. vers. Jézus ebben a századosban első zsenjét látja azoknak a rómaiaknak, akik igaz hívökké lettek, mint látta azt a görögökben, akik egykor eljöttek hozzá és szóltak Filepnek: »Uram, látni akarjuk a Jézust« (Ján. 12, 21). Kívánjuk-e őt mi is látni. Boldogok, akik őt látni óhajtják.

12. vers. Az előbbi vers a hit jutalmáról beszél. Akik hisznek az Úrban Ábrahám-, Izsákkal és Jákobbal a mennyben lesznek és felöltöztetnek az örökkévalóság tiszta, fehér ruhájába (Jel. 7, 13—14). Ebben a versben a hitellenek sorsa van megírva: kivettetnek a külső sötétségbe, hol lesz-

sírás és fogaknak csikorgatása. Van-e megtartó hitünk?

13. vers. A hit megtartó erejét mutatja. Ha mi hiszünk az Úrban, akkor akár testben, akár lélekben vagyunk betegek, meggyógyulunk; megtart minket a hitünk.

* * *

Egy jámbor tábori-lelkész gyakran szomorodott a közlegények és tisztetek káromkodásán. Szóvá is tette a tábornoka előtt: „Tábornok úr — szolt — nem járja, hogy nemcsak a közlegények, hanem a tiszt urak is olyan istentelenül káromkodnak!” — A tábornok a kezével legyintett, nagyot nevetett és szolt: „Nézze lelkész úr, ehhez maga nem ért. Ha mi nem vegyítünk néhány mennydörgős mennykőt a parancs és vezényszó közé, mincs engedelmesség. A katonáknak életszükséglet a káromkodás.”

— Nem hinném — felelte a lelkész — vania jámbor istenfélő tiszték is, akik sohasem káromkodnak s akik a közlegényt sem engedik az Istent káromolni, mégis a legnagyobb rend van náluk és csapatukban páratlan a fegyelem. Ha kívánja tábornok úr, az egyiknek a nevét el is árulhatom.

— Nos ki volna az? — szolt kíváncsian a tábornok.

— A kapernaumi százados — felelte csendesen a lelkész — mert az azt mondta katonáinak: „Menj” és azok mentek; „jőj” és azok jöttek és a parancs közé nem volt egyetlen egy mennydörgős mennykő sem vegyítve.

A tábornok elpirult és hallgatott.

Löbel János.

A mit az öreg kertész beszélt el!

A nagy kerti pad egyik végén ült az öreg kertész a napi munkának fáradalmait pihelve ki. Pali és Feri a kis testvérükkel a Tóni-val gyakran és örömmel mentek ilyenkor az öreg Kalász bácsihoz, ki nekik mindig szép történeteket mesélt és jó tanácsokkal látta el őket.

Az öreg kertész megszólalt: „Gyermekek látjátok ezt a kis alma fát? Itt áll a kert közepén és ki van téve sok viharok. A szelek vadul támadják meg az ilyen kis fákat. Ezt a kis fát hol erre, hol arra hajlította a szél és sokszor letépte még a leveleit is. Ilyenkor az ágak recsegnak ropognak, azt hinné az ember, hogy a szél dühében mindjárt az egész fát ki fogja tépni.

De segitettem a bajon. Egy jó vastag karót ástam be a kis fa mellé és a fát hozzá kötöttem erős kötszerrel. Első időben nem igen tetszett a kis fának a kötés, mert szégyelte magát, de idővel bele szokott és most belátja, hogy ez a karó az ő támasza, a mi nélkül talán el is vészett volna. Most már nem hajlik a szélben ide s tova és növése is sokkal egyenesebb és szebb, mint azelőtt volt!”

„Lássátok gyermekek ti mind ilyen kis fácskák vagytok. A rosszra való kísértés és a szívben lévő gonosz indulatok azok a viharok és szelek, melyek minden rosszra hajlítanak titeket.

Némely gyermek már korán elromlott, mivel nem tudott ellentállni a bűnnek és a szegységnek. Gondoljátok csak a szomszédék fiára ki először hazuggá, majd tolvajjá lett.”

„A jó Isten adott nekünk is ilyen védő karót és ez az ő szent beszéde melyben boldogságot és örömet kínál fel nektek is kedves gyermekek és amelyben hív mindnyájotokat, hogy jöjjetek ki a bűnből és támaszkodjatok öreá.

Olvassátok szorgalmasan a Bibliát, mert az beszél nektek Jézus Krisztusról ki titeket szeret és ki értetek meg is halt. Ő benne kell hinnetek és Őt kell imádnok mert Ő az, ki meg akar oltalmazni titeket minden bűntől. Ha ti mindnyájan ehhez a Jézushoz erősítették magatokat, úgy az életnek viharja nem fog tudni titeket elrontani.” A barátságos kertész szavait a gyermekek nagy figyelemmel hallgatták. De egy kis idő múlva be kellett menniök a szobába, hogy lefeküdjének. Mielőtt azonban elaludtak volna rá gondoltak az öreg bácsi szavaira, a kis fára, a viharra a Bibliára és arra a jó Úr Jézusra és csendben össze tették kis kezüket és imádkoztak.

Kedves gyermekek ti, kik ezt olvassátok vajjon ti is úgy tesztek-e? Ha úgy tesztek, az Úr Jézus nektek is erős és biztos támaszotok lesz.

A.

BIBLIAOLVASÓ KALAUZ

a Szentírás naponkénti olvasásához.

Csütörtök, június 1. Az apostol védelme.

II. Kor. 12: 11—12. A korinthusiaknak kellett volna az apostolt megvédelmeznök a tévitanítók állításaival szemben. De mivel ezt nem tették, arra a balgatagságra kényszerítik, hogy ő védelmezze meg magát. Milyen alázatos Pál apostol. Tudja: „én semmi vagyok.” Te is hiszed ezt vallod-e szíved szerint. Vagy azt mondd: „Sok ugyan nem vagyok, de azért valamit csak mégis nyomok a latban!”? Pál apostol munkáját Isten maga elismerte az által, hogy jelekkel és csodákkal erősítette meg azt. Róm. 15: 18—19. A te életed és munkád mellé is oda áll-e Isten a maga bizonyosságával; erejének megnyilvánítása által?

Péntek, június 2. Anyagi támogatás. II. Kor.

12: 13. Pál apostol igazságtalanságnak mondja azt, hogy a korinthusiaknak szolgált és más gyülekezetektől fogadott el anyagiakban támogatást. De jó volt, hogy ezt megtette, mert így nyilvánvalóvá lett, hogy teljesen alaptalan azoknak az ellenséges indulatú embereknek a vádja, kik azt állították, hogy Pál megkárosította a korinthusi gyülekezetet. Oh a korinthusiak mennyit köszönhettek Pál önzetlen munkálkodásának. S mégis mily hálátlanok voltak, hogy hallgattak azokra, kik beszélték nekik, hogy Pál apostolnak köztük való tartózkodása csak megkárosodásukat jelentette. Te még nem rágalmaztál másokat s nem hallgattál rágalmazókra, kik tán ingereltek olyanok ellen, kik iránt hálára voltál elkötelezve?

Szombat, június 3. Önzetlen szeretet. II. Kor.

12: 14—15. „Nem azt keresem, ami a titek, hanem lite-

ket magatokat." A béresmunkás nem a bárányokat őrzi, nem érték őrzi, hanem kihasználja őket. Pál a korinthusiakért magát adta, mint ahogy a szülő gyermeke javáért feláldozza önmagát. Fil. 2:17. A korinthusiak elhidegülése nem akadályozza az apostolt abban, hogy ő azért annál inkább szeresse őket. Ez az őszinte szeretet mennyire példányképünkül szolgálhat!

Vasárnap, junius 4. Vádaskodás. II. Kor. 12:16—18. Az ellenfelek azzal vádolták Pált, hogy bár ravasz számításában eleinte nem fogadott el anyagi támogatást a korinthusiaktól, csak hogy őket annál könnyebben megnyerje a maga számára, de utólag küldöttei és követői által annál többet gyűjtetett s kerülő úton saját céljaira fordította. Ez ellen mutatja ki az igazságot a 17—18. versekben.

Hétfő, junius 5. Mentegődés. II. Kor. 12:19. Azzal is vádolták Pált, hogy mentegődik, mert bűnösnek érzi magát. Pedig ő a megtévesztett korinthusiakat akarja megmenteni! Ne meniegetődjél. Bíz magadat és ügyedet az Úrra! Saját védekezésünk által csak elmérgesíthetünk bizonyos dolgokat. Amit mondasz, abban a tudatban mondd, hogy az Úr hallja azt!

Kedd, junius 6. Pál félelme. II. Kor. 12:20—21. Az apostol attól tart, hogy ha ismét eljut Korinthusba, az ottani gyülekezeti tagokat nem fogja a Krisztus nyomdokaiban találni. Az általa felsorolt dolgok Sátán nyomdokaiban találhatók. Kinek lelkén korábbi bűnök miatt sebek vannak, az vigyázzon, hogy azok újból fel ne törjenek, hanem teljesen meggyógyuljanak. Ezs. 28:15.

Szerda, junius 7. Vizsgálat. II. Kor. 13:1—2. Pál apostol másodszori látogatása alkalmával megkímélte a korinthusiakat. Most két, vagy három tanú mellett fog velök tárgyalni és nem lesz kíméletes, ne hogy újra félreértsék. Pál nem veszíti el a türelmét és a szeretetét a korinthusiak iránt, hanem kész harmadszor is elmenni Korinthusba. Ezzel Mesterének lép nyomdokaiba. Ján. 13:1—35. Van bennünk is ilyen szeretet és türelem? A korinthusiak Pál apostolnak előzetes, kímélő szeretetét gyengeségnek minősítették. Hányszor értjük félre ilyenképen Isten szeretetét is!

Csütörtök, junius 8. A Krisztus ereje a gyengékben. II. Kor. 13:3—4. Bennünk is, mint Krisztusban az Ő életereje a gyengeségből bökken elő. Így mondja, ha hozzátok jövök, be fogom bizonyítani, hogy Krisztusban élek, bár néhányan közületek megvetnek. (3).

Péntek, junius 9. Önbírálat. II. Kor. 13:5—10. Mit tegyenek a korinthusiak? Kísértsék, vizsgálják meg magukat (5), vajjon a hitben vannak-e? A saját szívünkbe vetett helyes tekintet rásegít bennünket arra, hogy másokat is helyesen ismerjünk meg. (6) Magunk túlbecslése mások lebecslésére vezet. Pál imádkozni fog, hogy a korinthusiak semmi gonoszt ne cselekedjenek. Nem a saját személyét keresi (7). Pál az igazsághoz van kötve. (8.)

Szombat, junius 10. Befejezés. II. Kor. 13:11—13. Még egyszer szeretettel inti Pál az atyafiakat. Oh bár egyértelemben lennének! Szeretet és békeség Isten templomává változtatják szívünket. A szeretetnek és békeség-

nek Istene nem lakozhat gyűlöletes szívben. A legfontosabb, mire szükségünk van a 13. versben foglaltatik. Ezt kérjük az Úrtól, de ne olyan gondolkozás nélküli, gépies elmondással, mint sokszor tettük!

KÖNYVISMERTETÉS.

Az utelsők. Irta: Binde Frigyes. A világ bölcsjei ellen irt 12 csodálatos történet. Fordította: Csia Lajos. Berea kiadása. Ára 60 korona.

Binde könyvei különös ajánlásra nem szorulnak. Az e könyvében foglalt 12 történet finom, szinte fel sem ismerhető, de annál élvezetesebb céllal állítja pellen-gére a különböző társadalmi félszégeket, amidőn egy-egy megvetett, a mi társadalmunk által utolsónak értékelt egyént szerepeltet „főhős”-ként oly rendkívüli ügyességgel, hogy ezt csak figyelmes olvasás mellett vesszük észre. Különösen művelt egyének nagy lelkinyereséggel olvas-hatják. Melegen ajánljuk, bár megemlíthjük, hogy egysze-rűbb, könnyebb olvasmányhoz szokott emberek nehezen fogják megérteni tudni.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

L. J. Bp. Köszönöm beküldött dolgozataidat, melyek egyenként sorakerülnek majd. A zenészt ne hajszold. Költeményeidet úgy irhatsz, hogy azokat meglévő, ismert dallamokra lehessen énekelni. Ezt értem multikori jegyzetemben. A konferencia előtt már aligha jutok fel. Vagy írj tehát az említett dologban, vagy mindjárt a felérkezés után beszélj velem. Testvéri köszöntéssel.

W. J. Ny. Köszönöm szíves közreműködésedet. A különnyomat meglesz, utólagos jóváhagyás reményében készítettem. Majd a szükséges példányokat Budapest-ről rendeld. Darabja nem kerül 80 fillérről többre. Szeretetteljes üdvözléssel.

R. M. Psztl. Köszönöm a küldeményt. Örülök szorgalmas segítségén. Isten áldását kívánom munkájára.

ISTENTISZTELETEK SORRENDJE:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. 1 em. csüt. d. u. 7 óra-
kor bibliaóra; vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12—14. sz. alatt szerdán este
7 órakor; vasárnap d. u. 3 órakor.

Xispesztén Nagy Sándor utca 5 szám alatt minden pén-
teken este 7 órakor és vasárnap délután 1/4 órakor.

Ginikota Ehmán-telep 3. barak 2. ajtó alatt szerdán este
7 órakor; vasárnap d. e. 10 és délután 5 órakor.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e. 11 és este
8 órakor, szerdán és pénteken este 8 órakor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órakor.

Dombóváron Bezerédj-u. 27. minden más. vas., este 7-kor.

Kapocsyár. Arany-utca 53. szám alatt, minden ked-
den este 1/8 órakor.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

Békeharang

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBAN, AZ ÉVI ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL
2 DOLLÁR.
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÖLDÜNK.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 96— K
FÉLÉVRE 48— K
EGYES SZÁM ÁRA 4 KÖRONA.

Az áldozat.

Az áldozatban két fontos mozzanat domborodik ki: az, hogy az áldozat valami értéket képvisel, tehát magában foglalja annak, aki áldoz egy bizonyos részét: a szeretetét, a szívét, a lelkét; a másik pedig ennek a mozzanatnak a legteljesebb, minden következményeiben érvényesített folyamánya: a helyettesítés fogalma.

Az, amit nem becsül valaki, vagy amit könnyen, minden önmegtágadás nélkül ad, az nem «áldozat». Viszont a legteljesebb áldozat az, midőn az áldozó az áldozatában nemcsak egy részét nyújtja annak, amije van, vagy a mi ő maga, hanem teljes egészében önmagát adja s az áldozatával mintegy helyettesíti, megváltja önmagát.

Ez a két mozzanat, az értékképviselés és a helyettesítés gondolata jut kifejezésre, már az első emberek áldozataiban, sőt már az előtt is és attól kezdve mindaddig, míg a legtokéletesebb áldozat meghozatott, az, amelynek minden előzetes áldozás csak gyenge elő- és jelképe lehetett.

Kain és Ábel már áldoztak. Csakhogy nagy különbség van a kettő áldozata között. Kain a föld gyümölcséből áldozott, amit ő, mint földműves, különösképen értékelt. Tehát értéket képviselt az ő áldozata is. De Ábel áldozata nemcsak értéket képviselt, hanem helyettesítette őt magát. Ábel legkedvesebb bárányát áldozta fel Istennik s ezzel azt juttatta kifejezésre, hogy úgy, amint érnek a báránynak a vére folyt, érdemelné meg ő azt, hogy Isten őt magát ölné meg. És cselekedete hirdeti szívének ezt a fohászatát: „Istennem, bocsáss meg nekem és vedd annak a báránynak az életét az én életem helyett!” Abban a bárányban tehát Ábel magamagát adta oda egészen. Míg Kain csak valamit adott abból, ami neki értékes volt.

Az Ábel áldozatából azonban tanulunk még valamit. Azt, hogy mi teszi szükségessé az áldozást. Miért kell az embernek áldoznia? Tudjuk ugye bár, hogy amíg az ember a paradicsomban élt, addig nem volt szükséges az áldozás. De a ki a Bibliát jól ismeri, tudja azt is, hogy a vér nem akkor folyt legelőször ezen a világon, amikor Ábel megölte azt az áldozati bárányát. Hanem már előbb; még pedig a paradicsomban, közvetlen az előtt, hogy Isten a tőle elszakadt és a bünbeesett embert kikérgette onnan. Hogyan? Úgy, hogy Isten állatot ölt meg az ember helyett, hogy annak bőréből ruhát készítsen, az ember

életének védelmére. I. Móz. 3:21. Tehát már akkor állatnak kellett meghalnia azért, hogy az ember élhessen. És ezt a bünbeesés tette szükségessé. Mert a bűnnek zsoldja a halál.

A míg az ember nem vétkezett, addig nem folyt vér a világon. De azóta, óh a vérnek milyen árját itta már el és issza még egyre el ez a föld! Azóta, hogy az ember áldozik és a maga életét, áldozati állat életével váltja meg, azóta használja az állati húst is külső élete fenntartására, táplálékul. A paradicsomban az ember még csak gyümölcssel táplálkozott. Tehát ilyen külső értelemben is fennáll az, hogy az állatnak azért kell oda adnia életét, hogy az ember meg ne haljon.

Az áldozati állatnak az oltáron el nem égett húsrészeit, Isten rendelése folytán, az áldozó papok és családjaik fogyasztották el. IV. Móz. 18:31. V. Móz. 18:3.

A véres és az égő áldozatnak azonban az volt a mélyebb értelme, hogy kiengeszteli az ember bűnei miatt megharagudott Istent, az ember iránt. Hogy Isten a bemutatott állat véreért és életéért megkegyelmez annak, a ki a feláldozott állatban önmagát adja, a ki bűneit teszi le az áldozatra. Így az áldozat az ember belső lelki életét biztosítja.

Ilyen értelemben áldozott már az Úr csodálatos szabadulását megtapasztalt Noé is, égő áldozattal. I. Móz. 8:20. Ábrahámotól Isten Izsákot kívánja égő áldozatul. I. Móz. 22:2. Jákob áldozatot öle, mikor kibékült Lábánnal. I. Móz. 31:54. Mózes áldozni vitte a népet Egyiptomból a pusztába. II. Móz. 3:18. Isten a páska-bárány véreért akar megkegyelmezni Izraelnek. «Meglátom a vért és elmegyek mellette.» II. Móz. 12:13.

Az áldozati állat tehát helyettesíti azt, a ki áldoz. Ennek megérdemelt halálát az veszi magára s Istennel így a helyettesítés útján szerez megmaradást, életet a bünösnek. — Figyelemre méltó azonban az a prófétai jóvendülés, mely előre megmondja, hogy meg fog szünni az áldozás. A mi pedig Izraelben mindennapi kötelesség, melyet Isten rendelt. II. Móz. 29:37. Izraelitára nézve nem lehet szörnyűbb dolog, mint a mindennapi engesztelő áldozatnak megszünése. Mert csak ennek bemutatása által lehetett biztos bűnei bocsánata és Isten kegyelme felől, és lehetséges, hogy legyen olyan idő, mikor Izraelnek ezt a bizonyosságot nélkülöznie fog kellene? Igen. Nemcsak egy, de több próféta által is megjövendölte ezt az Úr. Dániel próféta (8:12) és

Hózeás próféta (3:4) is szól erről. És ezek a jóvendelések beteljesedtek és Izrael még ma is király nélkül, áldozat nélkül, főpap nélkül elszórtan él az egész világon. Miért? Mert Jézust nem fogadták el. De elfogadják még majd s akkor nekik sem lesz szükségük már, semmi áldozatra, mert tudni fogják, hogy az egyszer s mindenkorra érvényes és egyedüli igaz áldozat meghozatott éretünk a Golgothán. Ezt is megjövendölte Hózeás próféta. A 3. rész 5. versében ezt olvassuk: „Azután megtérnek Izrael fiai és keresik az Urat, az ő Istenüket és Dávidot, az ő királyukat . . . az utolsó időkben“. Zakariás pedig ezt mondja: „A Dávid házára és Jeruzsálem lakó-saira kiöntöm a kegyelemnek lelkét és reám tekintenek, a kit *átszegeztek* és siratják őt“. (11:10). Itt világosan ki van mondva, hogy a Dávid házából való Király lábához fognak borulni, a kit keresztre feszítettek.

Jézus az igazi áldozati bárány. A páska báránynak, meg egyéb áldozati báránynak is épnek, himnek kellett lennie. II. Móz. 12:5., III. Móz. 1:3. Nem mutatnak ezek a tulajdonságok egész világosan az Úr Jézusra? Ó, mint férfi született, de büntelen volt. „Nem cselekedett hamisságot és álnokság sem találtatott szájában“. (Ezs. 53:9). Tehát valóban Benne teljesedtek be az ószövetségi jóvendölések és előképek.

Jézus az Istennek szent Báránya. Ó a Te bűneidért is meghalt. Reá raktad már a Te bűneidet? Ó helyetted ment a halálba, hogy te éihess! Elfogadta már, mint a Te helyettesedet, Megváltódat? Az Ó vére egyszer s mindenkorra kiengeztelte az Atyát, úgy, hogy épen azért nincs már szükség a mindennapi engeztelő áldozatra. Ott látja-e az Úr a te szíved ajtaján ezt a vért, mely jobban megvéd a halál ellen, mint a páska bárány vére? Van békességed Istennek, van üdvözönységod? Vagy bűneid vádolnak, mert még

nem rendezted ügyeidet, életeded Istennel? Oh, tedd le bűneidet az Isten szent Bárányára! Fogadd el azt a váltságot, a mit megszerzett számodra is áldozatával!

R.

Heresztyén jellem.

Mi keresztyén emberek kell, hogy Krisztus iskolájába járjunk életbölcseletet tanulni s kell, hogy szívünkben ez legyen a legégetőbb kérdés: *Hogyan nyerhetem el az örökéletet?*

Napjainkban is vannak emberek, akik komolyan gondolkoznak e dolog felett, mert látják, mily rövid ez a földi lét, jön egy betegség s vége van az emberi életnek és azután . . . ?

Mi lesz veled, ha nem készültél istenes étellel a halálra? Oh ne higgy kedves ifjú barátom a Sátánnak, aki azt suttogja neked: Csak vétked, nincs túlvilág, sem kárhozat. Az a régi kígyó mindenkor azon igyekezett és azon igyekszik ma is, hogy az embereket félrevezesse, hogy port hintsen a szemükbe, hogy ne lássák az Isten nagyságát és dicsőségét.

„Mindenkori imádkozzatok“ — int az apostol. Szükséges, hogy éber légy s imádság által folytonosan össze légy kötve a te mennyei Atyáddal.

Higgy úgy, mint egy kisgyermek hisz, hidd a leglehetősebbnek látszó dolgokat is, tudván azt, hogy ami embereknél lehetetlen, az lehetséges az Istennél.

Az Úr iránti szereteted tetteiben nyilvánuljon meg. Érezze, lássa, tapasztalja családod, munkaköröd, hogy te Istent igazán szereted.

Gyakorold az önmegtágadást! Ez igen egészséges mind testednek, mind lelkednek. Önmegtágadásoddal Istennek tetsző áldozatot nyújthatsz.

A methodisták.

(Folytatás.)

8. Milyen álláspontra helyezkednek a methodisták más egyházakkal és közösségekkel szemben?

Mindazokat, kik élő hittel kapcsolatban vannak Jézus Krisztussal, örömmel fogadják testvéreik gyanánt, bármilyen felekezethez tartozzanak is. Munkálkodásukkal nem akarnak sem állam-egyházaktól, sem más felekezetektől lelki-életet élő tagokat elhódítani. De azt a jogot más felekezetek mellett is fenntartják maguknak, hogy bűnösöket vezessenek igazi megtérés útján a Megváltóhoz, nem tekintve arra, hogy az illetők milyen felekezethez tartoznak és azt a jogot is, hogy az ilyen módon megtérteket a lelki életápolása szempontjából közösségekbe gyűjtsék össze. E mellett tiszteletben tartják minden keresztyénnek azt a jogát és szabadságát, mellynél fogva ő maga döntse el, vallásos szükségleteinek megfelelően azt a kérdést, hogy melyik felekezethez csatlakozik.

9. Miért tartjuk meg a „püspöki methodista“ egyház nevet?

Olyan neveket, melyek a történelem folyamán alakultak ki, nem lehet egykönnyen feladni. Azt a lelki megmozdulást, mely Wesley János által történt, az egész világon a methodizmus neve alatt ismerik. És ez a név oly általános, hogy szinte műkifejezéssé lett az Isten methodusa, vagyis az Isten igéjében jelzett és akarátának megfelelő módon történő ébresztő és a lelki életet fejlesztő munka számára. A »püspöki« nevet Wesley az angol püspöki egyházból vette át és a nagy missziói területek felügyeletével püspökök bizatnak meg.

10. Hát annyira kiterjedt a methodista egyház, hogy a missziói munka felügyeletéhez püspökökre van szüksége?

Igen. Isten segítségével, az egyetemes keresztyén egyháznak egy igen számottevő ágává növekedett. Egy kiváló svájci lelkész, néhány évvel ezelőtt azt mondotta a methodizmusról, hogy az »egyike azoknak a fő ütőereknek, melyekben a jelenkor keresztyén élete lüktet.« Az

Vizsgáld meg mindenkor önmagadat! A más hibáját hamar meglátod és a magadét...? Ha betekintesz saját szivedbe, kisebb leszel önmagad előtt, mert látod bűneidet, gyarlóságaidat, felebarátodat pedig különbnek fogod tartani, mint amilyen te vagy.

Megbántott valaki? Bocsáss meg neki, mintha meg sem történt volna. Olyan szeretettel bánjál vele, mint amelyet legkedvesebb atyádfiával gyakorolnál.

Alázatos vagy-e? El tudod-e könnyű szívvel viselni az emberek gúnyját, megvetését Krisztusért? Nagy nyereség az igazi alázatosság, mert már itt a földön isteni kegyelem a jutalma.

Légy határozott! Az Úr nem szereti az ingatag embereket. Te biztos cél felé törekszel az örökélet után, ez pedig megkívánja, hogy határozott légy.

Pál apostol mondja, hogy a küzdőtéren sokan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a jutalmat. Ugy furd meg-e földi életet, hogy örökkévaló javakat nyerj. Harcolj bátran a bűn ellen, mert egyedül a bűn rontja meg az emberek életét. Jézus veled van és veled leszel, ne félj!

R—y Mária.

Kék-kereszt egyesület Kaposzsekcsón. Wallraabenstein lelkész látogatása alkalmából megalakult a kék-kereszt egyesület Kaposzsekcsón is. Nyolcan lettek tagokká és fogadták meg, hogy addig nem nyugosznak, akármennyire is kicsiny az erejük, míg hazánkban is törvénybe nem fogják iktatni az alkoholtilalmat úgy, mint Amerikában az Egyesült Államokban és Európában Norvégiában is. — A nyolc között pedig szőlősgazda is van!

összes methodistáknak az egész világon, az 1917. évi statisztikai adatok szerint van 54,181 képzett prédikátoruk, 97,193 u. n. »laikus prédikátor«-uk, 9,797.474 taguk és próbataguk, 95,066 vasárnapi iskolájuk, 953,028 tanítójuk és hivatalnokaik, 9,113.128 vasárnapi iskolás gyermekük, 99,875 templomuk stb. Azóta azonban a gyermekeket is számba véve, mintegy 35 millióra teszik a világon élő összes methodisták számát. Ebből mindenki láthatja, hogy milyen hatalmas egyházi testület a methodista egyház.

11. Milyen a methodista egyház szervezete?

Legfőbb, törvényhozó hatósága az *egyetem konferencia*, mely minden 4. évben ülészik s melyben képviselve vannak úgy a prédikátorok, mint a gyülekezeti tagok. Ebben a testületben választják a püspököket, missziói titkárokat stb., hoznak határozatokat az egyházra vonatkozólag, melyek azonban sohasem érinthetik a tanbeli alapokat. Az *évi konferencia* a maga területének ügyeit intézi (lelkész-képzés, vasárnapi iskolai ügy, árvanevelés, templomépítés stb. ügye). Az évi konferencia alkalmával szentelik fel a predi-

KÜLÖNFÉLÉK.

Sundar Singh. Mai számunkban megjelent egy közlemény Sundar Singhről, ki a Jézus Krisztusnak igazi apostola Indiában a jelen korban. Nem rég járt Németországban és Svájcban s nagy áldás követte nyomán mindent, ahol beszélt a közönséghez. Előtte az ismert Rabindranath Tagore nevű, szintén indiai származású, de buddhista bölcsész és költő járta be Európát előadásokat tartva mindenfelé. De Sundar Singh munkája éppen az ellentéte amaz munkájának. És Sundar Singh apostoli munkájából oly áldás árad, mely az örökkévalóságba terjed.

Éjféli misszió. Ez a neve annak a megalomnak, mely a sötétség leple alatt oszónó erkölcsstelenség ellen küzd. Az állami hatalom védelme alatt állanak a mi „keresztyén“ országunkban is sok olyan erköcstelen házak, melyekbe az est beálltával és éjszaka csak úgy tódulnak az egyébként „tisztességes“ férfiak, ifjak és öregek is „élvezni“. Ezek ellen az erkölcsrontó házak ellen intéztek nyíregyházai testvéreink támadást. Ottani lelkészünk kitűnő röpiratot nyomtatott, melyben meleg, mentőszeregettel kéri a romlás háza felé készülő embereket, hogy mielőtt átlépik egy ilyen háznak küszöbét, gondolják meg azt, hogy tulajdonképpen mit tesznek s hogy mi lesz tettüknek a következménye. De a menekülni akaróknak fel is ajánlja a kis röpirat a segítséget. Ezt a röpiratot aztán nyíregyházai testvéreink közül az arra alkalmasok, esténként kiosztják a rosszhírű utcákban járó-kelők között. Megtörtént azonban egy alkalommal az a képzelhetetlen eset, hogy egy ilyen bűntanya tulajdonosa, felbőszülve a

kátorokat először diakonussá (s.-lelkész), azután gyülekezeti vénékké (rendes lelkész) és itt jelölik ki évről-évre minden prédikátornak a munkamezejét. A *negyedévi konferencia* egy gyülekezetnek vagy egy körzethez tartozó több, kisebb gyülekezetnek intézi az ügyeit. Ennek tagjai a prédikátorok, gyülekezeti gondnokok, osztályvezetők, helyi-prédikátorok (laikusok), vasárnapi iskolai tanítók és egyesületi vezetők. A folyó ügyeket minden gyülekezet maga intézi a havonként tartandó *gondnoki üléseken*.

A methodista egyház szabad egyház, tehát csak szabad, önelhatározásából lehet valaki ez egyháznak tagjává is, nem pedig születésénél, vagy származásánál fogva. De csak az lehet tagja ennek a szervezetnek, a kinél őszinte vágy mutatkozik arra, hogy megmentessék a bűneiből. Az ilyen vágyódó lelkek egy időre csak *próbra* vétetnek fel s csak, ha szereztek már üdvtapasztalatokat s az életük is őszinte, keresztyén hitéletnek bizonyosodott, vétetnek fel *rendes* tagokul. Olyan tagokat, kik rendetlen életmódot élnek, vagy az intést meg nem szívlelik, visszalépésre bírják, vagy kizárják. Ha rendes tagot zárnak ki

keresete ellen irányuló röpcédulák kiosztásán, az efezusi Demeterhez hasonló módon (lásd Csel. 19: 23.) rendőrt hívott elő, ki a cédulák kiosztását betiltotta. — Ez olyan hallatlan eset, melynek pártját művelt, nyugati államokban aligha fogjuk megtalálni. Tehát az erkölcstelenséget hazánkban törvényes védelemben részesítik, az erkölcstelenség ellen való küzdelmet pedig elnyomják. Szegény hazánk, hova fog jutni az ilyen politika mellett? Ugyebár tönkre fog jutni! De mi nem engedjük, s nem fogunk nyugodni mindaddig, míg diadalra nem juttatjuk hazánkban is a krisztusi tisztaság hófehér lobogóját. Nyiregyházi testvereinknek pedig azt ajánljuk, vigyék a rendőr betiltását a rendőrkapitányság elé s ha szükséges lesz, mi felvisszük az esetet egészen a belügyminiszterium és a népjóléti miniszter elé. De készek vagyunk végső esetben — ami bizonyára nem lesz szükséges — hazánk összes komoly keresztyéneit felekezeti különbség nélkül, mozgósítani egy olyan rendszer ellen, mely a „rend” címe alatt védi a rendetlenséget és az erkölcstelenséget.

Pünkösdi kirándulás. Pünkösd második napján a dombóvári körzetünk minden állomásáról, tehát Kaposzkecséről, Sásdról, Dombóvárról és Kaposvárról mintegy 80—90 kiránduló találkoztott a kaposzkecsői erdőben, gyermekek és felnőttek. Testvéries együttlét mellett gyorsán múltak a délután órái. Volt ocsónna, játék, zene, karének magyar és német nyelven, zene, szám, igehirdetés és imádkozás. Jól éreztük magunkat a természet ölében és dicsértük itt is a mi Istenünk jóságát. De amikor már haza kellett mennünk, még leginkább szerettünk

volna künn maradni a szép természetben. Mindegyik úgy éreztük, hogy rövid volt az a délután a kirándulásra. Legközelebbre egész napos kirándulást óhajtottak a résztvevők. Érdekes volt az erdőből hazajövet a kirándulók hosszú sorát látni. Mikor a kaposvári ifjúsággal, mely az esti vonattal indult vissza, az ódombóvári állomás felé kanyarodott be a kiránduló társaság, egyesek a járó-kelők és szemlélők közül összedugták a fejüket, aztán bizonyára csodálkoztak: „Ejnye, de sokan vannak már ezek a methodisták!”

Kék-kereszt mozgalomunk. E mozgalomnak országos própagálója: Wallrabenstein lelkes legutóbb egy kis körutat tett hazánkban, mindenféle előadásokat tartva az alkohol elleni küzdelem érdekében. Nyiregyházáról Budapestre, onnan egy bárónó hívására Sopronba utazott, hol két ízben is beszélt: egy alkalommal igen előkelő városi közönség előtt, a másik ízben pedig az ottani erdészeti és bányászati akadémia néhány hallgatója előtt. Sopronból a dombóvári kerületbe érkezett Wallrabenstein testvérünk. E körzetünkben többször beszélt. Kaposzkecsén igen szép számú hallgatóság nagy érdeklődéssel és áldással fogadta az általa hirdetett ígét. Dombóváron egy magánlakásban, de szép számú közönség előtt szólt hozzánk. Innen Szegedre utazott, hol egy százados már egy idő óta érdeklődik munkánk iránt, amiből láthatjuk, hogy vannak ám még ma is a kapernaumi századoshoz hasonló egyének. Különb Némaországban egy Viehban tábornok és Knobelsdorf ezredes, ki a kék-kereszt mozgalomnak megindítója volt, egész seregét nyitják meg a hívó katonatisztoknak.

a gyülekezetből, úgy annak joga van a kizárás ellen a negyedévi konferenciához felebbezni. A gyülekezeti tagok osztályok-ba vannak sorolva. Nagyobb gyülekezetekben, kor, nem, képzettség tekintetében 12—12 egyén, külön-külön osztályba tartozik, melyeknek élén áll egy-egy osztályvezető. Az osztályvezető laikus-munkás, kit a prédikátor nevel a gyülekezeti tagok közül s állít egy megfelelő osztály élére. Az ilyen osztályok külön tartanak órákat, a hol együttesen imádkoznak, Bibliát olvasnak és nehézségeiket beszél meg egymás között az osztály tagjai, vagy esetleg az osztály-vezetőjével imádkoznak külön s tárgyálnak meg testvéri bizalommal bizonyos dolgokat. Az osztályvezetők osztályukról beszámolnak a prédikátornak s nehezebb dolgok elintézésére a lelkeket a prédikátorhoz utásítják. Egyházi adót nem vetnek ki a hivekre. — Hanem az osztályvezetők szabadadományok begyűjtésére havonként kis borítékokat nyújtanak át osztályaik tagjainak, melyekbe ki-ki, saját tetszése szerint tesz be annyit, amennyit épen jónak lát adni Isten országa terjesztésére. Az úrvacsoráját legalább is negyed-évenként egyszer szolgáltatja ki a gyülekezeti-vén rangjában levő prédikátor. Az egyház keretén belül majdnem minden gyülekezetben vannak különböző egyesületek: ifjúsági-, misszió- mértékletességi egyesületek, énekkarok stb. A vasárnapi iskolákban gyermekek részesülnek vallásos ne-

velésben. Ha a gyermek elérte a 12 életévét, úgy szülői kívánságára rendszeres vallásoktatásban részesül. Ez négy évig tart. Két évig bibliai történetet, két évig katekizmust tanulnak. A 16. életévével kilép a gyermek a vallásoktatásból és a gyülekezet jelenlétében megáldatik. Ez a többi protestáns egyházban meglevő „konfirmáció”-nak felel meg, csak hogy azzal a lényeges különbséggel, hogy a beáldás csak a vallásoktatásból való elbocsátást jelenti, nem pedig a gyülekezeti tagok közé való felvételt. Ha a 16-éves ifjú az eddigi nevelés útján még nem jutott odáig, hogy érett volna lelki értelemben a gyülekezeti tagok sorába való felvételre, akkor az ifjúsági egyesületben, missziói-stb. egyesületekben tovább foglalkoznak vele, úgy, hogy mindenki kicsiny korától kezdő venségéig állandóan nyerhet lelki benyomásokat, nevelődhet, tanulhat, fejlődhet.

A hivek hitéletét a rendes istentiszteleteken, bibliai órákon, imaórákon kívül, keresztyén folyóiratok és jó könyvek, meg egyéb olvasmányok útján is ápoljuk. Arra is nagy gondot fektetünk, hogy minden családban legyenek házi istentiszteletek áhitatok és, hogy tagjaink, mint jó állampolgárok és becsületes, derék emberek hozzanak dicsőséget a Jézus nevére. Azt is elvárjuk, hogy tagjaink közül mindenki tehetsége szerint munkálkodjék Isten országa terjesztésében.

(Folyt köv.)

Misszióknk évi ülése. Megirtuk, hogy a magyarországi method. misszióknk évi ülése június végére tolódot. Most közöljük a részletes programot.

27-én, kedden este 7 órakor: megnyitás és üdvözlés.

28-án, szerdán reggel 8 órakor: ima-óra $\frac{1}{2}$ 9—11 óráig ülésezés; 11—1 óráig bizottsági ülések. D. u. $\frac{1}{2}$ 3— $\frac{1}{2}$ 4-ig biblia-óra, tartja: *Wobith Richárd*, kerületi felügyelő, Stuttgart-ból. $\frac{1}{2}$ 4—5 óráig előadás. Tartja: *Dr. Nuelsen J. püspök*: *A biblikus evangelizáció. Este 7 óra-
kor istentisztelet.*

29-én, csütörtökön d. e. ugyanaz a program, mint szerdán délelőtt. — Délután $\frac{1}{2}$ 2 órakor kirándulás Budakeszire, itt d. u. 3 órakor gyermeknyaralóink megnyitása.

30-án, pénteken d. e. az előző napi program. Délután $\frac{1}{2}$ 3— $\frac{1}{2}$ 4-ig biblia-óra, tartja: *Wobith Richárd*; $\frac{1}{2}$ 4—5 óráig *Dr. Nuelsen püspök* előadása: *Munkatársak nevelése a gyülekezeti tagok között.* — Este 7 órakor istentisztelet.

Július 1-én, szombaton d. e. az előző napi program. — D. u. $\frac{1}{2}$ 3— $\frac{1}{2}$ 4-ig biblia-óra. Tartja: *Wobith Richárd.* — $\frac{1}{2}$ 4—5-ig *Dr. Nuelsen J.*: *A methodisták egyházszervezete és kormányzata.* — Este 7 órakor istentisztelet.

Július 2-án, vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet, prédikál: *Dr. Nuelsen J. püspök.* — D. u. 3 órakor: vasárnapi-iskolai ünnepély Angyalföldön, (Országbíró-ut 12. 14. sz.) 4 órakor istentisztelet ugyanitt. Predikál: *Dr. Nuelsen J. püspök.* — Este 7 órakor Budapesten szeretetvendégség és bizonyágtételi óra.

Budapesten az istentiszteletek, ima- és biblia-órák, előadások és gyűlések színhelye, minden egyes alkalommal a V., Felsőerdősor 5. szám alatti nagy imatermünk.

Ifjúsági szövetség Kaposváron. Alig, hogy megkezdők Kaposváron a munkát, már bizonyos eredményét is láthatjuk. Május 16-án megalakult az ottani ifjúsági szövetség kilenc taggal. Azóta azonban az ifjúság már gyarapodott is számban. Ezek olyan ifjak és ifjú lányok, kik a bűnt kerülni — és életüket a Krisztus akarata szerint elrendezni igyekeznek. Mivel az ifjúságé a jövő, a kaposvári munka nagy reményekre jogosít bennünket. Isten áldja meg a kaposvári ifjúságunkat és árássa reá Szentlelkét teljes mértékben, hogy oszlopaivá legyenek az Isten országának abban a nagy és szép városban!

Haláleset. Szalós Kornél ny. uradalmi számtartó, dr. Szalós Artur prédikátor-testvérünk édesapja, május 29-én, életének 73-ik évében rövid szenvedés után az Úrban elhunyt. Temetése Nagyatádon nagy részvét mellett folyt le május 30-án. A család kívánságára egyházunk is résztvett a temetésen. Reichert testvérünk Fil. 1: 21. alapján tett a koporsónál bizonyágot arról, hogy csak annak nyereség a halál, a kinek Krisztus lett az élete. — Az eltávozott családapa hátramaradt szereteteit az Úr oltalmába s vigasztaló kegyelmébe ajánljuk.

Érdekes és szomorú arány. Svájcban minden tizedik ember komoly, hívó keresztyén, nálunk minden ezredik. Komoly, hívó keresztyén alatt értjük azt, kinek üdvbizonyossága és személyes kapcsolata van a Jézus Krisztussal.

Már semmi sem hat. Ez év február 6-án Altonában, Németországban, a „Nagy Szabadság“-hoz címzett vendéglőben álarcos bál volt. Ott a táncterem közepén egy házias férfi összeesett és holtan terült el a padlón. A táncteremből az örökkévaló bíró elébe! — ennek a ténynak csak kellene hatást gyakorolnia. De a társaság már nem gondol semmivel. Autó állt a vendéglő elé s azon elszállítani akarták a hullát. De midőn a seffőr megtudta, hogy miről van szó, vonakodott a holttestet autójába fogadni. Így tehát otthagyják ezt a holttestet a táncterem padlóján s kis idő múlva ott forgolódnak a táncoló párok a hulla körül. Csak két ember távozott a táncteremből. Egy atya a lányával. A többi annyira tompa, hogy nem érez ellentétet s nem látja Isten újját, mely figyelmezteti és inti őket!

Sadhu Sundar Singh.

A „Glaubensbote“ című svájci missziói lap közli, hogy Sundar Singh, indiai hittestvérünk egész különleges evangelizációt tartott a keresztyén körökben, látogatása alkalmával. Határozottan hangsúlyozta, hogy Európába nem evangelizálni jött, csupán Jézus Krisztusról és az Ő mentő hatalmáról bizonyágot tenni. Épen azért hatott az ő bizonyágtétele oly mélyen, mert Isten maga szólt általa hozzánk, Jézus jelenlétét és hatalmát éreztük.

E helyen le kell mondanunk, hogy közelebit közöljünk az ő csodálatos élettapasztalatairól. Mióta Krisztus megragadta, dicső valóságává lett az Úr eme ígéretének: „Bizony, mondom néktek, aki hisz énbenem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem és nagyobbakat is cselekszik azoknál“.

Mi itten csak néhány reánk tett mély benyomást szeretnénk közölni. Sundar Singh mindenekelőtt ismét a bizonyágtétel hatalmának titkát világította meg előttünk. Akik őt látták és hallották, azok közül csak kevesen húzódhattak vissza a belőle kiáramlott erő hatalma elől, amely oly közvetlenül ragadta meg a szívet és lelkiismeretet, hogy még az éles kritikusokat és kétkedőket is meggyőzte. Hol van ennek a szent tekintélynek a titka? Bizonyára nemcsak tiszteletet parancsoló megjelenésében, nem is erőteljes férfiaságának és nemes, finom érzésének harmonikus összhangzatába, mely arcvonásaiból és egész fellépéséből oly szépen sugárzik ki. Ez a titok nem is a nekünk hozott hírben rejlik, mert ha meg is lepelt minket gondolatainak kristálytisza átlátszóságával, válaszaiknak meggyőző egyszerűségével, példázatainak finomságával, mégsem hirdett nekünk új igazságokat. Nem; — az ő bi-

zonyságtételének különös titka egyedül *átszellemlült személyiségében* rejlik. Itt olyan valaki állott előttünk, ki Krisztussal meghalva és feltámadva legmélyebb értelemben igazult meg és ki Pál apostollal be tudja bizonyítani: „Nem én élek többé, de Krisztus él bennem.” Nem túlzás, hogy valaki ezt állította róla: „Öbenne Krisztus dicsőségét láttuk.” Ő azon emberekhez tartozik, kikért a mi nagy főpapunk maga szól: „Atyám, én azt a nagy dicsőséget, melyet nekem adtál, önékik adtam, hogy a világ megösmérje, hogy Te küldtél engem.” Mi halálával tartozunk neki bizonyágtételéért és újból mélyen meg akarjuk szívlelni. A világgal szemben tett szent bizonyágnak hatalma nem búzgó szavakban és arc kifejezésekben, nem vallásos tettekben, nem viharos evangelizálásban áll, hanem megszentelt személyiségünk át-lényegülésében. *Mi az által munkálkodunk, amik vagyunk.*

De Sundar Singh azt is megmutatta nekünk, hogy *mily egyszerű és természetes a megszentelt élet.* Amily tiszteletreméltó az ő fellépése, anynyira idegenszerű neki minden természetellenes ünneplés. Semmi sem kenetteljes, művészi, törvényes benne, hanem minden igaz és egyszerű. Ez az ember, aki Indiában a legkényesebb halálnak nézett szemébe, ki „mindenkor testében hordozza a Jézus halálát, ki tökéletesen önmegtagadott életet folytat, tud boldogan nevetni, mint egy gyermek, a mi svájci tavaink szépségén szivből örvendezni s nem tekinti helytelennek párnázott széken ülni és jó ebédet fogyasztani, amivel barátai megkinálják, „Mindenekkel ismerős vagyok, a jólakással is, az éhezéssel is, a bővelkedéssel is, a szűkölködéssel is.” Fil. 4, 12. Ime Isten gyermekeinek a dicső szabadsága! Épen ez a szent természetesség hatott megnyerően környezetére, nem kevésbé a gyermekekre. Majdnem vetélkedtek azért, hogy hozzá közel ülhessenek. A valóban megszentelteknek a gyermekek is jól érzik magukat. Mily kár, hogy oly sok hívő keresztyén minden őszinte megszentelődési vágy mellett, törvényes megkötöttségbe esik bele és ez által nyomasztólag hat környezetére. Sadhu minket arra emlékeztetett, hogy minden isteni: egyszerű és természetes és a valódi Jézushoz való hasonlatosság szent egyszerűségében és természetes szentségben nyilvánul.

De alaposan mutatott rá arra is, hogy a *valódi megszentelődés alapja az imádságban van,* Krisztus által Istenben elrejtett életközösségben. Naponként öt órát szentel az Úr előtt való csendes elmélkedésnek és semmi által sem engedi magát ebben megakadályoztatni. Mint egy Ábrahám, csendben marad az Úr előtt, hogy hallgassa, amit neki mondand. És az imádságnak mily magas felfogása nyilatkozik ki szavaiban: „Az imádság és koldulás között különbség van; más Istentől bizonyos dolgokat kérni és más magát Istent kérni ajándékba.” Szemrehányást tesz nekünk, hogy kevés csendes óránk van és nem ápoljuk belső életünket imában. „Ezért ismeritek oly kevésbé a mély örömet, csendességet és erőt, amely az imából és a lélek csendességéből árad ki. Lelki embernek ki kell tartani az imában, különben el-

veszíti a hatalmat. Isten nekünk kétfajta lélekzést adott: a külső munkát és az imában való belső erőgyűjtést. Ha e két lélekzés nem működik együttesen, az Isten áldása nem áradhat ki és be. Az apostolnak szavai nekünk is szólnak, «Törekedjete azután, hogy csendességben legyetek.» Legyünk rajta, hogy összes munkánk, gondolkodásunk, szenvedésünk és szeretetünk mindjobban és jobban imává alakuljon át, lélekben és igazságban való imává. Mentől jobban otthon vagyunk a szentélyben, annál erősebb lesz a belső emberünk.

Sundar Singh ismét elhagyott bennünket — írja a svájci lap. — Nemsokára visszatér Indiába. Az ő bizonyágtétele azonban eljen tovább bennünk és hozzon örökkévaló gyümölcsöt.

Közl: P. dr.-né.

VASÁRNAPI ISKOLA

A három kis ágy.

— Angolból —

Az ágyak a kórház nagytermében egy kissé elégedetlenek voltak s beszélgetni kezdtek rossz sorsukról. A legkisebb ágy azzal kezdte, hogy mennyire gyűlöli a sorsát amiatt, hogy el kellett hagynia Amerikát, megtenni e hosszú tengeri utazást és végül bejutni egy kínai kórház-szobába. Még ha külön szobába került volna, nem tartaná olyan lealázónak sorsát, mint így. A középszerű ágy valamit „vadliba-vadászatról” mormogott, végül is mormogása reggeli duzzogássá csendesedett le. A nagy ágy azon törte a fejét, vajjon mit gondoltak az amerikai anyák és gyermekek, midőn őt útnak indították. A három ágy tehát összedugta a fejét s tervet eszelt ki, hogy lehetne e nehéz helyzetet segíteni.

Épen társalgásuk közepén jön be egy hófehér ruhájú, sötét szemű ápolónő a kórház termébe, karjaiban hozva egy legdrágább, legapróbb piciny babát, amilyen még nem találtak e nagy világon. A sötétszemű ápolónő Rózsailatnak nevezte a picinyke gyermeket. Parányi élete kialakulásban volt, mert Rózsailat hosszú-hosszú ideje, hogy beteg. S lévén csak leánygyermek, szülei nem tartották érdemesnek a nagy kórházba vinni, hol beteg babák egészségesekek, boldogok és vidámak lesznek. Azonban egy bibliás-asszony ráakadt a kicsikére és sürgette a szülőket, hogy adják kórházba, ahol erőssé, egészségessé válik s az édes Jézusról oly sok szépet hallhat. Így lépett be a kedves, sötétszemű ápolónő, karján a törekeny kis virággal, a kórterembe s egyenesen a legkisebb ágyhoz tartott, amelybe elhelyezte a kis babát. Azután egy kicsiny dalt énekelt az áldott Jézusról és arról a nagy szeretetről, amit a kis gyermekek iránt érez, mire a gyermek megelégedetten mosolygott. «Oh, milyen jó, milyen kedves ilyen hasznosnak lenni», mondá a legkisebb ágy, mialatt megpróbált olyan kényelmessé lenni, amilyen kényelmes csak lehetett. Azután

pedig azt suttogta a másik két ágyak: «Én nem óhajtottam idejönni, de boldog vagyok, hogy idejöhöttem!»

Azután egy gyöngéd-szavú ápolónő lépett be, karján a fáradt, törékeny-testű kis Bridegroom-mal (menyasszony. „Olyan fáradt vagyok”, — siránkozott a gyermek. „Kérem szépen hagyjanak engem itt, ahol gondolnak és kérem meséljen nekem többet dr. Jézusról!” Igen kedvesem — mondá a gyöngéd szavú ápolónő — e csinos, tiszta ágy, éppen ilyen beteg kisleányra vár, mint te vagy. Nos, pihenj egy keveset s aztán mesélek neked. S midőn a beteg kis Bride-groom kinyújtotta fáradt kis testét a közepszerű ágyon és elaludt, a közepszerű ágy hallhatóan mormogta: «én nem óhajtottam idejönni, de boldog vagyok, hogy idejöhöttem!»

Nemsokára ragyogó-arcu ápolónő lépett a kórterembe és ekkor vele jött egy édes kis asszony, apró kis lábakkal s vele jött újszülött babája. A nagy ágyon helyezkedett el, azon, amely annyit panaszkodott az amerikai anyákról és gyermekekről. Feltekintve az ápolónő arcába, a kis kínai anya ezt mondá: „Milyen nagyon jóknak kell lenni az amerikai asszonyoknak, kik sem engem, sem kicsikémet nem ismerve, építették fel e nagy kórházat, amelyben ez a csinos ágy áll készen, részemre. Miért tették ők ezt?” S a ragyogó-arcu ápolónő leült melléje és beszélt neki Jézusról, az Ó szeretetéről és arról, hogy mindezt az Úr Jézushoz való nagy szeretetükből tették az amerikai anyák és gyermekek. S midőn az ápolónő felkelt, hogy távozzék, a kis kínai asszony könyörgött, hogy beszéljen még többet azokról a csodálatos asszonyokról és Jézusról. «Egy más alkalommal», mosolygott az ápolónő. S ekkor a nagy ágy, hogy mindenki hallja, azt mondotta: «én nem óhajtottam idejönni, de boldog vagyok, hogy idejöhöttem!»

Ford.: S. Olga.

Hol van a baj? . . .

Hogy a hitetlenség és az istentelenség napjainkban sohasem sejtett méreteket öltött, ezt nemcsak a hívő gyülekezetek vezetői tudják, hanem tudják mások is, tudják a holt egyházak vezetői is és nemcsak a hívők táborában nagy emiatt a szomorkodás, hanem elég gondot okoz ez a másik táborban is. Az üres templomok, a teljes vallási közömbösség kell, hogy gondolkozóba ejtse őket. És ejti is, amit meg lehet állapítani. Vegyük kezünkbe a történelmi egyházaknak egy-egy folyóiratát, hetilapjait, majdnem minden egyes számban van egy-egy jeremiád, az üres templom és a vallási közömbösségről. Hol ez, hol az sírja el szive bánatát, hogy mi lesz a vallással, mi lesz az egyházzal? Az egyház tönkre fog menni s így tovább. És kutatják az okot az esperesi köriratok, püspöki pásztorlevelek, persze hamis helyen. Ebben, meg abban találják a hibát. Például a színházakban, a művészetben, az irodalomban és a tudományban. Én a magam részéről készséggel elis-

merem, hogy a színház és a képzőművészetek néhány terméke nem alkalmas a hitnek ápolására, de vak volnék, ha mindent a színház és a művészetnek akarnék a rovására írni. Van tisztességes művészet és a Schakespeare, Geöthe és Schiller-féle színművek még nem tettek senkit sem erkölcsstelenné, sem hitetlenné. Korunk irodalmáról is lehetne sokat beszélni, mert kétségtelen, hogy nem áll hivatásának magaslatán és mégis . . . Nem itt van az egyedüli baj. Nem rejlik a tudományban . . . Angliában egy színésznek érdekes vitája volt egy lelkésszel. Az volt a kérdés, hol és kik terjesztik jobban a hitetlenséget: a színházban a színészek-e, vagy a templomokban azok, kik hirdetik a hitet. És azt mondják, hogy a vitában nem a színész huzta a rövidebbet. Pedig a kérdés eleve eldöntöttnek látszik. Sokszor éppen azok a hitetlenség legjobb terjesztői, akik Isten igéjét hirdetik és van eset, hogy az emberek kevesebb hittel jönnek ki a templomból, vagy imaházból, mint amennyivel oda bementek. — Lehetséges ez? Még pedig mennyire! Vagy hitfejllesztő-e az, ha a templomban a pap, szenvedélytől elvakítottan valamely társadalmi osztály, vagy politikai párt érdekében szónokol és szidja azokat, akik nincsenek vele egy véleményen? Akik az Isten igéjét politikai pártharc gyújtó tűzének akarják felhasználni, szükségképpen csak a hitetlenséget ápolják és tenyésztik. És ezt alaposan meggondolva, hány lelkész ütheti bünbánólag a mellét?! — Nem oly régen, egy ugynevezett „vallásos estély”-en vettem részt. Azon az estélyen sokat hallottam az általános és a napi politikáról, szép tetszetős szavakat úgy, hogy az emberek a gyönyörűségtől tapsoltak; de én nem éreztem erősítve a hitemet és nem is erősítették meg ott senkinek sem a hitét, hanem megerősítették bennünk, a hallgatóságban, a gyűlöletet — elnyomóink iránt. Azon az estén szerettem volna valamit hallani a Krisztusról, de a Krisztus nem volt mi közöttünk; pedig jóval többen voltunk mint ketten, vagy hárman. Sokszor van úgy, hogy a templom tele van hallgatósággal, de akinek a legfőbb helyet kellene elfoglalnia, aki egyedül adna díszet és értéket az összegyülekezésnek, ép Ő hiányzik: a Krisztus. Hány templom van, melyben a Megváltónak ékes képe függ, de a Megváltó nincs benne; nincs a hallgatóságban és nincs abban, aki ékes szavakkal szórakoztatja a közönséget. És ha nem a Krisztus, ki ápolja a hitet? Ez a kérdések kérdése!

Hol van a baj? Bölcsen tennék sokan, ha a baj okát nem magukon kívül keresnék, ha nem szidnák folyton az állítólag elfajult művészetet és tudományt, hanem bölcsen saját szívükbe néznének és így szólnának: az embereknek nincs hitük, de van-e énnekem? — Akinek hite van, az tud hitet gerjeszteni; de akinek nincs . . .? Oh, a hallgató közönség hamar észreveszi, hogy kit hajt a Lélek és ki játszik csak a szavakkal. A szavakkal játszó csak hitetlenséget ébreszt. A hallgatóknak joguk van ahhoz, hogy követeljék, hogy az igehirdető higgye is azt, amit mond és élje a valóságban azt az életet, amit követésre méltónak fest le. És hogy állunk itt? Sok a vizet predikáló

és a bort ivó. Hallunk predikációt a tisztas szegénységről és az igehirdető jobban hajszolja a vagyont, mint egy bankár. Beszélnek a józanságról, mértékletességről, alázatosságról, szeretetről és az igehirdető dőzsöl, kártyázik, felfuvalkodott, gőgös és embertársával perlekedő. Én úgy tartom, hogy ne is predikáljunk annyit, többet ér, ha az életünk ékes predikáció a szegénységről, alázatosságról, hitről és igaz, mélységes emberszere-
 tetről. — Hol van a baj? Mi bennünk van a baj. — És azt szeretném mondani bizonyos történelmi egyházak férfiainak: Ha azt akarjátok, hogy az egyház feltámadjon halottaiból, — amiben őszintén bevallom, kétkedem — úgy a halottámasztást önmagatokon kezdjétek. A külső reformálással nem sokra viszitek. Hivetekben nincs hit és nincs vallási érdeklődés. Miért nincs? Azért, mert a vezetőkben nincs. A hivesek kilencven százaléka nem él keresztyén életet. Miért? Mert a vezetők sem élnek keresztyén módon. Ha majd látják, hogy a vezetők hisznek a Krisztusban és élnek az ő törvénye alapján, keresztyénekké lesznek ők is, mert a példa ragadós. De amíg esperesek, alesperesek, lelkészek és segédlelkészek, politikai pártok előharcosai, amíg játszanak csupán az igével, de nem élnek az igét, amíg a vagyont, az él-
 vezeteket hajszolják, amíg nem is egy, de két lábbal állanak a világban, addig az egyház romlani és romlani fog, míg végül meghal.

Löbel János.

Leközöltük ezt a cikket, bár más lapban jobban helyénvaló lett volna. Mi nem folytatunk polemikát egy felekezettel sem, olvasó közönségünk építő és nem támadó cikkeket vár tőlünk. Igaz, hogy ez a cikk sem akar kikezdeni senkivel sem, de alkalmasabb helyen is elmondhatta volna mondanivalóját. Csak azért közöltük le, mert a cikk nekünk is tanulságos sok tekintetben. Egynemely dologban azonban nem értünk egyet a cikkíróval s ezt az Úr ügyének érdekében nyíltan meg kell mondanunk.

Hogy a mai színházak, bizonyos művészeti és tudomány-termékek is, rongják az erkölcsöket és hozzájárulnak a hitetlenség terjesztéséhez ezen a tényen nem változtat az a körülmény semmit, hogy vannak kivételek is. És, ha lelkészek, vagy akárki is, küzdenek a hitetlenségnek ilyen forrásai ellen, azt nem szabad kifogásolni, sőt épen elismerni lehet. Én kalapot emelek az ilyen küzdelemben tevékeny lelkész előtt, még ha egyébként hitetlen volna is. Különben is oly általánosságban, mint a cikkíró mondja, igazán nagyon kevés lelkész fogja keresni a hitetlenség okát és forrását a tudományban és művészetben!

Azután még egyet! Én abban nem kételkedem, hogy „az egyház feltámad halottaiból”. Vagy mondjuk, hogy mégis kételkedem. De nem úgy, mint a cikkíró. Hanem úgy, hogy nem hiszem el, hogy az egyház valaha is halott lett volna, vagy lehetne. Még a középkorban és a racionalizmus idején sem volt az! Annak dacára sem, hogy akkor igen sok templomban a hitetlenséget prédikál-

ták. De az egyház akkor is élt! Mert más az egyház, mint a templom, más az Úr ügye és országa, mint emberek köré csoportosuló felekezet.

Az Úr ügye, az egyház sohasem halt meg, azért azt nem is kell feltámasztani. Folyt ennek árja hol itt, hol ott. A középkorban a reformáció — a racionalizmus idején a pietizmus medrében, ma pedig a missziói ébresztő munkálkodás medrében. Isten ügye nem ismer felekezeti, nemzeti, faji korlátokat. Elárasztja mindazokat a területeket, melyekben lerontják a gátakat s felnyitják a zsilipeket és megtermékenyíti azokat. Oh, vajha ledölnének a gátak, felnyílnának a zsilipek minél több felé! Mi ennek tiszta szívből örülünk, hisz azért inádkozunk is: „Jöjjön el a Te országod!”

A szerkesztő.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

S. O. Bp. Szívesen veszem további közreműködését az ahhoz hasonló cikkekkal, melyet jelen számunkhoz.

R. M. Pözl. Köszönöm a küldeményt, amint látja értékesítettük.

Istentiszteleteink sorrendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám 1. emelet.
 csütörtökön d. u. 7 órákor bibliaóra
 vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet.

Budapest, Országbíró-út 12-14. szám alatt
 szerdán este 7 órákor.
 vasárnap d. u. 3 órákor.

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
 pénteken este 7 órákor és vasárnap délután
 fél 4 órákor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
 szerdán este 7 órákor, vasárnap d. e. 10 és
 délután 5 órákor.

Nyiregyháza Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
 11 és este 8 órákor, szerdán és pénteken este
 8 órákor.

Sásdon minden második vasárnap, este 7 órákor.

Dombóvár, Bezerédj u. 27. minden második
 vasárnap este 7 órákor.

Kaposvár. Arany-utca 53. szám alatt, min-
 den kedden este 1/8 órákor.

A szerkesztésért felelős: REICHERT GYULA
 Dombóvár, Bezerédj-utca 27. szám.

Kiadó: «KERESZTYÉN KÖNYVESHÁZ» k. f.
 Szövetkezet. Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.